

„Не мисли ти други колай.
 „Но наведи глава подай —
 „По-лекичка да ти й смъртта,
 „Да не ми ти й харамъ кръвта!“

Разлюти се Хайдутъ Сидеръ,
 Че изрева като лютъ звѣръ:
 „Не хвали се, пъкленъ сине,
 „Дръжъ се сега да те видя!“

Ехъ, че рипна, та подскочи,
 Юнашки си скокъ прѣскочи:
 Деветъ лахти на високо.
 Деветъ лѣхи на широко.

Развъртѣ се като хала,
 Та се спусна връхъ арапа —
 Закипѣха въ силни жили
 Двѣ юнашки люти кърви!

Начена се страшна борба
 Срѣдъ зимна ми тъмна мжгла:
 Сабя фучи, въздухъ пиши:
 Кривакъ трѣщи, поле ечи!

Бѣлъ аждраханъ хрипти, цвили,
 Реватъ сумтятъ руси бивли;
 Сиви вълци по могили
 Настрѣхнали и завили!

Смаели се и звѣрници,
 Слисали се всички птици.
 По синьото горѣ небе
 На витло се орелъ вие.